

ČARODĚJKO V PLAMENI,
z pavoučích sítí spřádáš stříbro,
sbíráš květy zla,
vaříš lektvary z bylin zapomnění,
ale ČAS se už nevrátí,
i kdyby ses d'áblu upsala.
JAK DAREM ZHŮRY JE PROHLÉDNUTÍ.
Hledáš rozhršení
a přichází PRÁZDNOTA.

Čaruješ si zítřky, večery, dny ...
a nakonec to vzdáš, protože
víš, že pokud se to má stát,
stane se to, a jestli to posuneš
o týden, o dva, stejně tomu
nezabráníš.

V pozdních hodinách
doznívají ozvěny výkřiků.
Jsou tiché jako steny
milenců přikrytých chladivou tmou.

Do kaluží vpisujeme chodidly
svá tajná přání.
Motýli v nás dodýchali
a pel z jejich křídel
nám barví duši do zlata.

Překročila jsi svůj stín,
překročila jsi RUBIKON.
Tak teď ještě trošku štěstí,
možná špetku rozumu,
ponejlépe od všeho trochu
a budeš si kvít s ŽIVOTEM.

Probouzíš se nad ránem
dopadáš nohama na pevnou zem
a NECHCEŠ.
Noc se zdá být spřízněná.
To co je za ní, tě láká.
Další dimenze
a kolotoče závratí.
Vzpomínky?
Jen pouhé vibrace.
Pocity prázdna
ZA TÍM.

Zhasínáš si ráno
za sklem autobusu.
Obrázky se ti míhají
jako kaleidoskop.
Nikdy to není stejné
Pokaždé je to nové.
Znovuobjevování.
Vyhlížíš včerejšky
a zítřky se ti
ztrácejí v hluboké
minulosti.
Zavíráš oči.
Jak cvaknutí vypínačem.
Nic už tě nebolí.

Odpadky.
Popelnice je v duši.
Duše je popelnicí.
Krysy hodujou na
zbytecích citů a
kolem probublaly
SPLAŠKY.

Ráno si podává ruce s večerem,
jak zlodějové potichu našlapují
za dveřmi, aby nakonec,

v celé své neřesti, zazářili
naplno, pohltili celou
místnost a nakonec vstřebali
i TEBE.

Všechno je za tebou.
Možná že už jsi konečně šťastná.
Mohla bys být.
Máš strach.
Ze sebe, o sebe, ...
Strach je tvůj stín,
Stín je tvoje alter ego ...
A možná taky
TY SAMA JSI TÍM STÍNEM.

Na okenní římse se tulí
věční milenci holubi.
Utíkají před městem a
možná, stejně jako my,
sami před sebou.

Hřejivá náruč NĚKOHO
zahání smutky.
Tak proč se cítýrovat
za „nesmyslné“ věrnosti.

Už zítra se potkáme
jako dva z davu.
A i když možná jeden
z nás zoufale nechce
(a dost možná, že
nehceme oba dva),
nikdy nepřekročíme
svůj vlastní stín.
Ten hodíme do peřin.

A snad jsme i v právu:
Temné k temnému,
stín k stínu,
JÁ k TOBĚ a

ke MNĚ TY.
Na okenní římse se tulí
Věční milenci holubi.

Chceš víc pátků. Chceš. Co ještě?
Přání by bylo bezpočet.
Chceš mít někoho, kdo tě pohladí, kdo se s tebou bude smát,
kdo tě obejmě, až ti bude smutno,
prostě někoho, kdo bude s tebou, bez ohledů na okolnosti,
bez falše, jenom proto, že mu bude s tebou stejně tak dobře,
jako tobě s ním.
A nebude si nárokovat tvoji duši,
tvoji budoucnost.
Chceš jistoty okamžiků, blízkých zítřků.
... Nepotřebuji definitiva!
Potřebuji TEBE! ...
„... Kdybych tě neproklínal,
musel bych tě milovat.
Kdybych tě neměl rád,
musel bych tě nenávidět.
Nechci tím říct,
že tě nenávidím.
Chci jen říct: vždy bych
k tobě nějaký vztah musel mít.
Buď škaredý nebo krásný cit.
Buď bych jej musel schovat,
nebo utajit. ...“
(Mario Buzzi)

Ostrovy.
Nebo spíš kry.
Malé, vratké kry
v rozbouřeném ledovém
oceánu.
Potkáme se někdy?
Budeme mít dost síly,
abychom se udrželi?
Spojí se ty naše kousky
pochybné jistoty
v ostrůvek citu?

A zase jsi zůstala sama.
Dlouhatánko. Ve svém věku už bys
mohla mít rozum. Opravdu
mohla?
Zase si. Zase. Zas a znova.
Už si ani nebrečíš do peřin.
Lípy pláčou za tebe.
Z jara.
S podzimem ti místo srdcete
krvácí do vlasů kuličky
jeřabin.

Nic nepíšeš.
Jsi otupělá jak stará zarezlá břitva.
Všechno je stejné, známé, bolestivé...
Hrabala jsi se ve vzpomínkách,
ale ony tam už nejsou.
Tvoje vlastní minulost.
Paměť tě zrazuje.
To, co bylo blízké, je cizí,
nepoznané, ... FALEŠNÉ ? ...

„...Kdo pro mne pláče,
že mi prší do snů? ...“ (Jiří Žáček)

Kůže se ti škvaří touhou.
Ale tvá jistota tě neláká.
Dlouhatánka? Bosorka?
Kdo je kdo, a kdo jsi ty?
... MÍT SEKAM VRACET ...

VE SROVNÁNÍ S NEKONEČNEM
JE RELATIVITA NA HOVNO.

Nazítří vyšlápnu si do snů.
Displej ukazuje za chvíli pozdě,
barák se pohroužil do vlastních depresí,
a hlavou ti poletujou můry.

Měla bys mít depresi, měla bys,
ale nemáš.
Je ti najednou nějak všechno jedno.
Nebo ne?
Nebo je to jen zase další z řady
ilusí?
Už ani nevíš, jak řešit zítřky,
a chtěla bys řešit roky.
Jdi se vycpat.
Nemáš na to.
Teď ne.

Jak ponorná řeka
vplul jsi mi do duše.
Spaluješ. Nehřeješ.
Co jsi?
A co jsem já?
Možná přece jen
krápníková jeskyně.
Tmavá, plná ostrých hran.
Ale jsi to ty,
kdo zraňuje a pálí
jako mráz.
Bolíš a odplouváš.
Snad ve vlnách,
co utápíš v nich žaly.
PŘIPLOUVÁŠ?
Už asi ne.
Vyschlé je řečiště,
I ozvěna už usíná.
Jednou prý utichne docela.
Zůstanou jen přání a
uši napnuté do ticha ...

Vdechuješ jeho vůně,
chřípí roztahuješ jako kůň,
jenom abys jich pochytila do
mysli co nejvíce.
Čarodějko.
Sedíš si na bodláčí

vlastních snů.
Sotva lezeš, rány od
ostnů se ti zanítily,
za sebou táhneš
rozdrásané cáry ilusí,
v chodidlech střepy
z rozbitých srdcí ...
... A všechna jsou tvoje! ...

Bolíš celá samu sebe.
Připadáš si přetlakovaná
PRÁZDNEM.
Musíš už přece každou
chvíli explodovat.
Jinak to vezmeš hlavou
přímo proti zdi.
Zase si kecáš.
Jsi SRÁBEK.

Máš sny, máš „vize“?
Nebo jenom blouzníš?
Jen tak.
Všechno je za mlhou.
Iluse přání.
Čáry a máry a úsměvy a slzy a
zítřky v nedohlednu a možná
jenom na dosah ruky.
Ulice v slunci, slunce v tmách,
tma v tobě, chodíš po hvězdách,
římasy kamenné jsou tváří povětří,
vítej svítání, čas nikoho nešetří.

Úplněk.
Ať už je pořád jenom
úplněk.
Teplý, usměvavý,
s hlubokýma očima,
ve kterých ses, pro tu chvíli, alespoň,
zrcadlila jenom TY.

Přišli další smutky. Přichází ...
Vlastně jenom jeden. Vrací se, když
ho nečekáš, odchází, ani nevíš kdy.
Bez něj jsi tak nějak „poloviční“,
A když tu je, jsi přetlakovaná.
Jen on. Jen Smutek. A na nic jiného
už nezbývá místo, čas ...

Den voněl.
Víš vlastně čím?
Bylo tam všechno.
Touha, svoboda, volnost, ...
Mohla sis sáhnout na mraky.
Dotýkalo se tě Slunce.
Tak nějak jinak.
Bylo to opojné objetí.
A přece zoufale nedokonalé.
Zase jsi si uvědomila svou
nemohoucnost, slabost,
možná PROKLETÍ.
Trest.
Máš chuť vzteky vrhat blesky.
Opojně ... objetí ...
Kdo vlastně objímal koho ...
Kdo a co ...
Co jsi to chtěla? Možná říct ... ?
Jenom.
Zase.

Ubližuješ neúmyslně, vzdaluješ se vlastním břehům.
Jsi opuštěný koráb.
Kocábka přeplněná spoustou nesplněných snů a přání.
Tvé vlastní sny chybí.
Kam se poděly?
Byli - li vůbec?
Kde máš své sny?
Pane Bože, každý má přece sny.
Má?
A co přání?

Snímáš své hříchy vlastním vykoupením.
Sebemrskáčství.
Kde jsou ty hříchy?
Kde je máš?
Ty velký ohavnosti, které jsi spáchala?
Kde jsou ty zástupy ublížených, obnažených, krvácejících, páchnoucích trosek,
které čekají, až tě budou moci kamenovat?
Kdo jsi bez viny, hod' první kamenem.
A tak bereš ten největší balvan a táhneš ho na bedrech.
Seberouhačství.
Zase nevíš, čím jseš.
Zase nevíš, čím jseš?
Víš, nevíš ...
Kdo ví.
Za hranicemi tvého chaosu je Svět.
Další chaos.
Ty, které chceš, přecházejí, míjejí,
Tam zpět, okolo, kolem,
KOLKOLEM ...
... společně s těmi, které nechceš.
Zahazuješ šance.
Vzdáváš boj před prohrou.
Před vítězstvím
Vzdáváš se.
Odevzdáváš se.
Svým vlastním demagogiím.
Svým vlastním OBJEKTIVNÍM POTÍŽÍM.
Svým vlastním SNŮM.

Hlavou ti běží tisíce slovíček,
myšlenek, které se nezastaví.
A proč by taky měly.
Jenom proto, že ty to tak chceš?
Lezeš si po tom svým žebříčku,
špršličku po špršličce,
ohmatáváš si každou zvlášť,
pokorně a nepokojně,
se stále větší rutinou.
Až se začínáš bát, že jednou
zase šlápneš vedle.

Právě vstal Den.
A co já s tím.
A co my s tím?
Ráno voní nepoznanou náručí
ve vázách uvadají nikdy
nedoručené růže,
v druhém hrnku vychládá nikdy
nevypitý čaj a v koupelně
marně čeká osuška,
až bude moci vstřebat vůni
mužské pokožky.
Za chvíli vstává Den.
A co já s tím?
Nedosněný sen tě stále
Ještě drží za víčka.
Dává ti všechny ty růže,
vypil dávno studený čaj,
proletí ránem jako závan vůně,
obejme tvou zkřehlou náruč ...
A znovu mizí.
Právě vstal Den.

Andělé svržení touhou,
svržení sami sebou ...
Andělé.
Vaše duše proplouvají věky.
Křídla možná dorůstají ...
Pak krok do prázdna a
na čas zase tma.
A znovu přichází Smrt
oděná do světla, bílých rouch -
znovu ti vytváří ilusi nebe -
a pak jen další slzavé údolí -
to když pochopí, že křídla
možná nikdy nedorostou.

Zkřížené dráhy.
Sami jsem si vesmírem.

Stýská se ti po Dlouhatánce.
Včera je dávno.
Všechno je dávno.

Dávno je pryč.
Spinká. Malinká.
Jí už je dobře.
Je stulená sama do sebe
a v očích jí svítí Poznání.
Ona už ví.